

obžalobce prohlásil při svém výslechu u vyšetřujícího soudce výslovně, že žádá v každém případě potrestání obviněného pro urážku na cti, a že stačí, byl-li návrh na stíhání pro soukromožalobní trestný čin učiněn ve lhůtě § 530 tr. zák. u trestního soudu, aniž třeba, by to byl příslušný okresní soud (§§ 46, 451 tr. ř.). Zmatek podle čís. 9 b) § 281 tr. ř. neprovádí stížnost po zákonu, neprovádějíc jej na základě rozsudkových zjištění, jichž v dotčených směrech není. Nehledíc k tomu, odporuje spisům výtky, že trestný čin je považovati za promlčený, an soukromý obžalobce, nepodav do 42 dní, co nabyl o činu vědomosti (6. ledna 1930), soukromou obžalobu, prohlásil teprve dne 20. února 1930 před vyšetřujícím soudcem, že žádá potrestání stěžovatelovo, aniž prohlásil, že to žádá jako soukromý obžalobce. Jak již při důvodu zmatku čís. 9 c) § 281 tr. ř. uvedeno, stačí návrh soukromého obžalobce u soudu (§§ 46, 451) a návrh ten nebyl u soudu učiněn teprve dne 20. února 1930, jak stěžovatel tvrdí, nýbrž již dne 24. ledna 1930, tudíž v zákonné lhůtě § 530 tr. zák. Bylo tudíž zmateční stížnost zamítnouti z části jako bezdůvodnou, z části jako po zákonu tedy vůbec neprovedenou. Jelikož však soukromý obžalobce odvolal po vynesení rozsudku nalézacím soudem žádost za potrestání obžalovaného, bylo podle § 530 tr. zák. trest obžalovanému uložený přiměřeně snížit.

Čís. 4327.

Ustanovení § 99 tr. zák. je doplněním ustanovení § 98 b) tr. zák. a může právě přijíti teprve v úvahu, není-li tu náležitostí § 98 b) tr. zák.

Po stránce subjektivní se nevyžaduje, by pachatel měl úmysl skutečně přivoditi zlo, kterým hrozí; nesejde na tom, zda je pachatel i ve svém nitru opravdu odhodlán uvésti zlo ve skutek, či zda chce vyvolati v ohroženém strach a nepokoj proto, by tím dosáhl jiného výsledku.

Souběh zločinu podle § 99 tr. zák. se zločinem utrhání na cti, skrýval-li se pisatel výhrůžného dopisu za jinou osobu, by jí přivodil trestní stíhání.

Předchozí podmíněné odsouzení pro čin uvedený v § 2 zák. čís. 562/1919 vylučuje za podmínek tam stanovených podmíněné odsouzení i, bylo-li i co do onoho předchozího odsouzení vysloveno, že se odsouzený osvědčil.

Doba stanovená v druhém odstavci § 2 zák. o podm. ods. čítá se v případě osvědčení ode dne, kdy bylo vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1931, Zm II 212/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 2. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. a zločinem utrhání na cti podle § 209 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost proti výroku odsuzujícímu stěžovatele pro zločin veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. především, že není přípustno, by, nelze-li použítí předpisu § 98 b) tr. zák. pro nedostatek subjektivní skutkové podstaty, bylo stěžovatelovo jednání podřadeno pod ustanovení § 99 tr. zák. Stížnosti nelze přisvědčiti. Nalézací soud nezjišťoval v napadeném rozsudku subjektivní náležitosti skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 98 b), neboť toho nebylo zapotřebí, an uznal obžalovaného vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák., na který zněla i obžaloba. V této příčině nalézací soud zjistil a náležitě odůvodnil, že obžalovaný psal výhrůžné dopisy v úmyslu, by uvedl adresáty ve strach a nepokoj, tedy v úmyslu požadovaném v § 99 tr. zák. Jsou-li tu i jinak všechny náležitosti skutkové podstaty zločinu podle § 99 tr. zák., nelze seznati, proč by bylo pro nedostatek subjektivních náležitostí zločinu podle § 98 b) tr. zák. nepřípustno, by bylo stěžovatelovo jednání kvalifikováno jako zločin podle § 99 tr. zák. Ustanovení § 99 tr. zák. jest doplněním ustanovení § 98 b) tr. zák. a může právě přijíti teprve v úvahu, není-li tu náležitostí § 98 b) tr. zák. Neodůvodněna je i další námitka zmateční stížnosti, že i v případě § 99 tr. zák. musí býti vyhrůžka jako projev pachatele, přivoditi jisté zlo na právních státcích uvedených v § 98 b) tr. zák., doprovázena úmyslem pachatele, zlo, jímž hrozí, skutečně způsobiti, kterýžto úmysl prý stěžovateli scházal, an nechtěl zhárstvím uvésti ve skutek a vyhrůžné dopisy sloužily jen k tomu, by přiměl N-ovou k opuštění vesnice. Ke skutkové povaze zločinu podle § 99 tr. zák. se po subjektivní stránce nevyžaduje, by pachatel měl úmysl, skutečně přivoditi zlo, jímž hrozí; stačí pachatelův úmysl, vyvolati v ohroženém strach a nepokoj, a ne-sejde na tom, zda je pachatel ve svém nitru opravdu i odhodlán uvésti zlo ve skutek, či zda chce docílití výsledku § 99 tr. zák., t. j. vyvolati v ohroženém strach a nepokoj proto, by tím dosáhl jiného výsledku.

Neobstojí ani další námitka zmateční stížnosti, že obsah stěžovatelových dopisů nenaplníuje pojem »pohrůžky« ve smyslu § 98 b) tr. zák., an prý stěžovatel nevyhrožoval zhárstvím, jež zamýšlel sám způsobiti, nýbrž trestným jednáním osoby třetí, Anny N-ové, na jejíž jednání neměl vliv, kdežto vyhrůžka ve smyslu citovaného zákonného ustanovení se musí vztahovati podle pachatelova projevu na zlo, jež působí pachatel sám nebo prostřednictvím osoby pod jeho vlivem. Stěžovatel arci upravil písemné vyhrůžky tak, by v ohrožených vzbudil zdání a podezření, že pisatelkou dopisů je Anna N-ová a že N-ová zamýšlí způsobiti zlo, jímž bylo v dopisech vyhrožováno; leč tato úprava výhrůžných dopisů, již volil stěžovatel zřejmě proto, že vlastní pohnutkou a hlavním cílem jeho jednání bylo, by byla Anna N-ová soudně stíhána pro zločin, který na ni a na Hedviku H-ovou vymyslel, a by jí byl znemožněn pobyt v L., nevyklučuje, by mu jeho jednání, naplňující jinak skutkovou podstatu zločinu utrhaní na cti podle § 209 tr. zák., nebylo přičítáno i jako zločin podle § 99 tr. zák., an takto v dopisech, jež napsal, skrý-

vaje se za jinou osobu, nepřímo sám vyhrožoval žhářstvím v úmyslu, by vyvolal v ohrožených právě onen účinek, který by byl rovněž nastal, kdyby vyhrůžky pocházely od osoby, které byly přičítány.

Nejsou důvodné ani výtky činěné rozsudku pro odsouzení obžalovaného pro zločin podle § 209 tr. zák. Skutková podstata tohoto zločinu vyžaduje, by pachatel vymyslel skutkové okolnosti, zakládající skutkovou podstatu zločinu takovým způsobem, že jimi je nařčená osoba křivě označována za pachatele zločinu, který vůbec nespáchala. V souzeném případě spáchal zločin (§ 99 tr. zák.) obžalovaný sám; není tedy místa pro zjištění, že se tohoto nebo příbuzného zločinu (§ 98 b) tr. zák.) dopustila křivě obviněná osoba v objektivním i subjektivním směru. Stačí ve směru objektivním k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 209 tr. zák. zjištění, že obžalovaný ve výhrůžných dopisech uvedl vymyšlené skutečnosti, jimiž označil Annu N-ovou a Hedviku H-ovou křivě za pachatelky zločinu, který nespáchaly. V subjektivním směru stačí pachatelovo vědomí o nepravdivosti skutkových tvrzení, zakládajících křivě obvinění. Že obžalovaný v tomto vědomí jednal a obě ženy pro vymyšlený na ně zločin obvinil takovým způsobem, že jeho obvinění mohlo dáti vrchnosti příčinu k vyšetřování neb aspoň k pátrání proti obviněným, zjistil rozsudek výslovně.

V odvolání z nepodmíněného odsouzení uplatňuje obžalovaný, že neprávem bylo u něho podmíněné odsouzení podle § 2 zákona o podmíněném odsouzení vyloučeno. Touto námitkou je věcně uplatňován zmatek podle čís. 11 § 281 tr. ř., leč bezdůvodně. Obžalovaný byl sice rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 20. května 1926 odsouzen pro zločiny podle § 99 tr. zák. a §§ 197, 199 a) tr. zák. podmíněně a lze podle spisů míti za to, že se osvědčil; leč v onom rozsudku bylo uznáno, že činy ty byly spáchány z pohnutek nízkých a nečestných. A tu vyslovil zrušovací soud již opětovně, že předchozí odsouzení pro čin uvedený v § 2 zákona o podmíněném odsouzení vylučuje za podmínek tam uvedených podmíněné odsouzení, i když bylo co do onoho předchozího odsouzení vysloveno, že se odsouzený osvědčil (sb. n. s. čís. 3615 a j. v.). Předpoklad soudní bezúhonnosti a nepřípustnost přihlížeti k předchozímu rozsudku nastává jen zahlazením odsouzení (§§ 5, 6 zákona čís. 111/1928, sb. n. s. čís. 3570, 3839). Osvědčení se podle zákona o podmíněném odsouzení nemá však v zápětí zahlazení odsouzení, nýbrž má jen ten účinek, že se pokládá za to, že vinník nebyl odsouzen (§ 1 odst. 1 zákona o podmíněném odsouzení). Vzhledem k tomu tudíž, že předchozí trestné činy byly spáchány z pohnutek nízkých a nečestných a že neuplynula doba stanovená v druhém odstavci § 2 zákona o podmíněném odsouzení, která se v případě osvědčení čítá ode dne, kdy bylo vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, vyslovil nalézací soud právem, že podmíněné odsouzení je v souzeném případě vyloučeno.

Čís. 4328.

Pro posouzení skutkové podstaty přečinu podle §§ 23 a 25 zák. na ochr. zn. přichází při známkách kombinovaných v úvahu celkový do-